Lekcja 10 5 grudnia

AUTORYTET I ZNACZENIE DARU PROROCTWA

Tekst przewodni: Hbr 4,12.

Zakres studium: Wj 4,10-16; Łk 8,22-25; J 3,1-10; Dz 16,25-34; 1 Kor 5,1-5; Łk 7,28.

Część I: Przegląd

Wprowadzenie

Prorocki autorytet w *Piśmie Świętym* jest oparty na bezpośrednim Bożym objawieniu oraz fakcie, iż biblijni prorocy służą jako Boży posłańcy komunikujący wolę Boga. Hbr 4,12 potwierdza moc i ostateczny autorytet *Pisma Świętego*, oświadczając, że „Słowo Boże jest żywe i skuteczne, ostrzejsze niż wszelki miecz obosieczny", przenikające serce oraz osądzające myśli i intencje. Ten werset podkreśla wyjątkową i mocną naturę kanonu biblijnego, który stanowi konkretne Boże objawienie oraz reguluje wiarę i doktrynę po wszystkie pokolenia.

Prorocką rolę Ellen G. White należy rozumieć w świetle tego ostatecznego autorytetu. Jako dzieła postkanoniczne, jej pisma nie dodają nic do *Pisma Świętego* ani go nie zastępują, ale służą wywyższaniu i stosowaniu wyłożonych w nim zasad. Podobnie jak inni niekanoniczni prorocy na przestrzeni wieków, została ona powołana do napominania, zachęcania i kierowania w Kościele. Zawsze wskazywała na najwyższy autorytet *Biblii*. Ta bardzo ważna lekcja pomoże uczestnikom wyraźnie zrozumieć powiązanie pism Ellen G. White z ostatecznym autorytetem *Pisma Świętego.*

Część II: Komentarz

1. Biblijny kanon to zbiór ksiąg (od *Księgi Rodzaju* do *Apokalipsy Jana*) natchnionych przez Boga i dlatego autorytatywnych i normatywnych dla wiary chrześcijan. Kanon biblijny składa się z sześćdziesięciu sześciu ksiąg napisanych przez co najmniej czterdziestu autorów w ciągu około piętnastu wieków. Słowo „kanon" pochodzi od hebrajskiego słowa *qaneh* i greckiego słowa *kanon* oznaczającego pręt mierniczy. Z biegiem czasu słowo to zaczęło oznaczać regułę albo standard, aż w końcu zaczęto je odnosić do *Pisma Świętego* jako zbioru pism, według których należy oceniać wszystkie inne pisma o tematyce religijnej. Kanon biblijny oznacza zbiór ksiąg od *Księgi Rodzaju* do *Apokalipsy Jana*. Księgi te są natchnione, autorytatywne i normatywne dla chrześcijańskiej wiary i praktyki. Chrześcijanie twierdzą, że biblijny kanon jest kompletny i zamknięty, co oznacza, że nie można dodać do niego kolejnych pism. Tak więc *Biblia* jest kompletnym i ostatecznym objawieniem woli Boga wobec ludzkości oraz najwyższym autorytetem w kwestii chrześcijańskiej wiary i nauczania (2 Tm 3,16-17).

2. Prorocy biblijni dzielą się na dwa zasadnicze typy: kanonicznych i niekanonicznych. Pisarze kanonicznych ksiąg *Biblii*, natchnieni przez Boga, są nazywani prorokami kanonicznymi jako współautorzy *Pisma Świętego*. Jednak *Biblia* wymienia także proroków, których pisma nie weszły w skład kanonu biblijnego. Do takich niekanonicznych proroków należą między innymi: Miriam, Debora, Chulda, Eliasz, Elizeusz i Noe w *Starym Testamencie* oraz Jan Chrzciciel, Agabus, Sylas, Anna i cztery córki Filipa w *Nowym Testamencie*. Choć ich przesłania były tak samo natchnione (2 Krl 17,13; Dz 9,10; 13,2; 21,11), ich pisma nie zostały włączone do kanonu biblijnego.

Podział na proroków kanonicznych i niekanonicznych najlepiej zrozumieć biorąc pod uwagę *zasięg* ich działalności i pełnione przez nich *funkcje*. **Zasięg** odnosi się do ograniczonej sfery oddziaływania autorytetu proroków niekanonicznych. Ich przesłania były przeznaczone dla określonych ludzi czy czasów. Na przykład, służba Natana dotyczyły głównie Dawida i Salomona, gdyż prorok zwracał się do nich w kluczowych momentach ich panowania (1 Sm 12; 2 Sm 7; 1 Krl 1). Tymczasem pisma proroków kanonicznych są przeznaczone dla wszystkich następnych pokoleń i zachowują autorytatywność wobec wszystkich wierzących w kolejnych wiekach.

Funkcja odnosi się do roli proroków niekanonicznych w odniesieniu do *Pisma Świętego*. Ich przesłania nie wprowadzały nowych nauk doktrynalnych, ale stanowiły zastosowanie, objaśnienie i podkreślenie objawionych duchowych prawd. Dobrym przykładem jest Chulda, u której Jozjasz zasięgnął rady zamiast zwrócić się do działającego w tamtym czasie proroka Jeremiasza (którego pisma znalazły się w kanonie biblijnym). Proroctwo Chuldy zawierało dwie przepowiednie: ostrzeżenie przed przekleństwami Pwt 28 mającymi spaść na Izrael z powodu bałwochwalstwa (2 Krn 34,24-25) oraz obietnicę panowania Jozjasza w pokoju ze względu na jego skruchę (2 Krn 34,26-28). Choć przekazane przez nią objawienia były nowe dla Jozjasza, stanowiły jedynie powtórzenie i podkreślenie istniejącego przesłania księgi prawa (2 Krn 34,14), potwierdzając karę za nieposłuszeństwo i błogosławieństwa skruchy.

W przeciwieństwie do przesłań proroków niekanonicznych pisma kanoniczne nie są ograniczone zasięgiem ani funkcją. Stanowią nieomylne objawienie Boga dla całej ludzkości, „pożyteczne do nauki, do wykrywania

błędów, do poprawy, do wychowywania w sprawiedliwości" (2 Tm 3,16). Ap 22,18-19 ostrzega przed dodawaniem do Słowa Bożego i ujmowaniem czegokolwiek z niego. W ten sposób potwierdza dopełnienie kanonu. W ten sposób zamknięty kanon biblijny pozostaje ostatecznym testem prawdy (Iz 8,20), a wszystkie inne pisma o charakterze religijnym - natchnione czy nie - są mierzone tym Bożym standardem.

2. **Ellen G. White funkcjonowała jako osoba realizująca postkanoniczny dar prorokowania całkowicie podporządkowany *Biblii*.**

Autentyczny postkanoniczny dar prorokowania nie podważa ani nie umniejsza autorytetu kanonu biblijnego. Przeciwnie, podporządkowuje się kanonowi w ramach testowania i oceny, a ponadto pozostaje w harmonii z kanonem. Podobnie jak niekanoniczni prorocy wymienieni w *Piśmie Świętym*, dar prorokowania w czasach postbiblijnych nigdy nie wprowadza nowych doktryn, a jedynie wzmacnia istniejące objawienie.

Adwentystyczny teolog Frank Holbrook wyjaśnił powiązanie między postkanoniczym darem prorokowania a *Pismem Świętym*: „Począwszy od czasów Mojżesza (XV w. p.n.e.) objawienia Boże zaczęto spisywać. Przez wieki kolejni prorocy zapisywali swoje przesłania powierzone im przez Boga i przeznaczone dla ludu Bożego także w przyszłości. Wreszcie Bóg dokonał swojego ostatecznego objawienia przez swego Syna. Jezus Chrystus dał ludzkości największe objawienie Boga, jakie ludzie mogli otrzymać (J 1,18). *Nowy Testament* jest natchnionym apostolskim świadectwem i interpretacją Chrystusa i Jego nauki. Jego wyjątkowe życie i nauczanie znalazło wyraz w ich wyjątkowym świadectwie o Nim. Ponieważ życie Chrystusa na Ziemi i jego apostolska interpretacja stanowią ostateczne objawienie Boga, żadna funkcja daru prorokowania (jako jednego z darów duchowych) po czasach nowotestamentowych nie może się równać temu wyjątkowemu świadectwu, a tym bardziej zastąpić go czy być dodatkiem do niego". Wszelkie pretensje do daru prorokowania muszą być testowane przy pomocy *Pisma Świętego* (1 Tes 5,19-21; 1 J 4,1-3; Mt 7,15-20)„ (Frank Holbrook, *The Biblical Basis for a Modern Prophet*, https://www.adventistbiblicalresearch.org/materials/the-biblical-basis-for-a-modern-prophet/).

Adwentyści dnia siódmego właśnie w takich ramach postrzegają prorocką rolę Ellen G. White. Jako postkanoniczna prorokini nie zmieniała ona ani nie podważała zamkniętego kanonu, ale podkreślała jego najwyższy autorytet. Podobnie jak inni niekanoniczni prorocy przed nią, Ellen G. White była tak samo natchniona jak pisarze *Biblii*, ale jej autorytet był podporządkowany *Pismu Świętemu*. Starała się więc wywyższać, objaśniać i stosować biblijną prawdę, zawsze kierując wierzących do Słowa Bożego jako ostatecznego standardu.

Jak niekanoniczni prorocy wspomniani powyżej, Ellen G. White pełnił prorocką służbę o ograniczonym zasięgu. Jej służba była skierowana przede wszystkim do adwentystów dnia siódmego, a nie szerszej chrześcijańskiej społeczności. J.N. Andrews podkreślał, że jej dar nie był próbą chrześcijańskiego charakteru dla ludzi spoza Kościoła, ale był autorytatywny dla tych, którzy uznawali jego autentyczność. Jednak niektóre jej publikacje, takie jak *Steps to Christ* (*Pokój, o jakim marzysz*; *Droga do Chrystusa*) i *The Great Controversy* (*Wielki bój*), wywierają wpływ na czytelników także poza Kościołem, oferując teologiczne zrozumienie *Biblii* nie tylko adwentystom dnia siódmego. Ellen G. White skupiała uwagę na przygotowaniu Kościoła do jego misji i powtórnego przyjścia Chrystusa, co czyniło jej służbę bardzo szczególną.

Proroczy dar Ellen G. White miał także ograniczoną funkcję. Jej rola postkanonicznej prorokini oznacza, że jej pisma, choć natchnione, nie mają takiego samego kanonicznego autorytetu jak *Pismo Święte*. Jej prorocka służba jest definiowana przez jej chronologiczne umiejscowienie na długo po zamknięciu kanonu biblijnego. Tak więc jej funkcją nie było dodawanie nowych doktryn, ale wskazywanie wierzącym *Biblii*, wywyższanie jej nauki i stosowanie jej zasad. Jej służba miała na celu kierowanie, ostrzeganie i wzmacnianie Kościoła zgodnie z zasadą *sola Scriptura* wskazującą ostateczny autorytet *Biblii* w sprawach wiary i praktyki (dalsze objaśnienie „funkcjonalnego" charakteru postbiblijnego daru prorokowania w relacji do Ellen G. White, zob. J.C. Peckham, *God With Us*, s. 609-614).

Poniższy fragment dobrze oddaje teologiczną postawę Ellen G. White wobec *Biblii*: „Gdyby Słowo Boże było przyswajane jako pokarm dla duszy, traktowane z szacunkiem i czcią, niepotrzebne były wielokrotnie powtarzane świadectwa. Prost nakazy *Pisma Świętego* byłyby przyjmowane i stosowane. Żywe zasady Słowa Bożego są jak liście drzewa żywota dla uzdrawiania narodów. Słowo Boga żywego jest nie tylko spisane, ale także wypowiedziane. Biblia jest głosem Boga przemawiającym do nas tak pewnie, jakbyśmy słyszeli Go na własne uszy. Gdybyśmy to sobie uświadamiali, z jaką czcią otwieralibyśmy Słowo Boże i z jaką gorliwością studiowalibyśmy jego naukę! Czytanie *Pisma Świętego* i rozmyślanie o nim byłoby traktowane jak audiencja przed tronem Nieskończonego" (Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, t. 6, s. 393).

Do dalszego studium: Zob. Jud Lake, *Ellen White Under Fire*, więcej na temat stanowiska pionierów adwentyzmu w kwestii ostatecznego autorytetu *Pisma Świętego* (s. 132-143) i roli pism Ellen G. White wobec kanonu biblijnego w kontekście zakresu i funkcji (s. 151-162).

Część III: Zastosowanie

Poniższe pytania do praktycznego zastosowania opracowane na podstawie powyższego komentarza służą rozwinięciu dyskusji podczas wspólnego studiowania lekcji. Wybierz spośród nich te, które najlepiej posłużą zaangażowaniu uczestników studium w pogłębioną refleksję.

1. Jak możesz posłużyć się biblijnym zrozumieniem zamkniętego kanonu w celu oceny współczesnych przejawów daru prorokowania w Kościele Adwentystycznym i poza nim?
2. Jak możesz się upewnić, że twoje wierzenia i decyzje są zgodne z biblijnym kanonem, a nie kulturowymi i osobistymi preferencjami?
3. Jakie praktyczne kroki możesz podjąć, by pogłębić twoją ufność w autorytet i natchnienie *Biblii*?
4. Jak możesz się upewnić, że twoja wiara i praktyka są utwierdzone w *Biblii*, a jednocześnie doceniać kierownictwo duchowych liderów i głos postkanonicznych proroków?
5. Skoro niekanoniczni prorocy mają jedynie objaśniać i podkreślać biblijne prawdy, jak ta zasada powinna być stosowana przez wszystkich współczesnych duchowych nauczycieli i liderów?
6. Jak reagujesz, gdy ktoś twierdzi, że ma „nowe objawienie" od Boga? Jakie biblijne zasady powinieneś zastosować w ocenie takich twierdzeń?
7. Co to znaczy, że współczesny dar prorokowania ma być „podporządkowany *Pismu Świętemu*"? Jak ta zasada odnosi się do oceny współczesnych pretensji do nowego Bożego objawienia?
8. Skoro pisma Ellen G. White wywyższają, objaśniają i stosują biblijną prawdę, jak powinny być stosowane w powiązaniu z *Biblią*? Czy zdarzyło ci się spotkać kogoś, kto stawiał pisma Ellen G. White ponad *Biblią*?
9. Jak możesz właściwie dzielić się pismami Ellen White z nieadwentystami, podkreślając przy tym fundamentalną rolę *Pisma Świętego*?
10. Jakie są najczęstsze błędy w rozumieniu pism Ellen G. White i jak możesz się upewnić, że twoje rozumienie prawdy jest oparte na *Biblii*?
11. Jak możesz stawiać bezpośrednie studiowanie *Biblii* ponad czytaniem religijnych książek, komentarzy, a nawet publikacji Ellen G. White, a jednocześnie korzystać z nich w jak największym stopniu?

MATERIAŁY DLA NAUCZYCIELI

- **Przewodniki**- materiały uzupełniające treść „Lekcji biblijnych".
- **Pytania**- propozycje przebiegu zajęć i pytań do dyskusji w szkole sobotniej.

www.adwent.pl

dział: Studium biblijne

- **Materiał do „Czasu misji":** https://adwent.pl/czas-misji

KONSULTACJE ONLINE DLA NAUCZYCIELI

- Wspólne przygotowanie do prowadzenia najbliższego studium Biblii.
- Propozycje dodatkowych zajęć.
- Odpowiedzi na pytania związane z treścią studium.
- Wspólnota, modlitwa

każdy czwartek, godz.20.00
Zoom: 856 5129 9515
Kod dostępu: Biblia